

Згадуються зустрічі двадцятирічної давності. Тоді ми святкували 30-річчя визволення району від німецько-фашистських загарбників. З п'яним часу, а особливо нинішнього, все рідше зустрічаєш імена тих, хто в грізному серок четвертому пройшов з боями територією нашого району. Здавалося б, скільки-то часу потрібло, щоб від Русьвля дійти до Посягви? 19 січня 1944-го бійці Червоної Армії звільнили від фашистів Гоцу. Але просунутися далі не дала перешкода — вийшла з берегів Горинь. І 524 стрілецький полк та інші підрозділи зупинилися перед нею, щоб не нести зайвих втрат.

Вони були тоді зовсім молоді — воїни-червоноармійці.

...Першим форсував Горинь батальйон майора Третьякова...

...В боях на Горині розвідники старшого сержанта М. М. Гордієвка захопили в Горбакові двох «язиків», а в опорному пункті с. Бугрин — 5 гітлерівців.

...Відзначилися командир батареї 436 артилерійського полку капітан В. М. Бургучов, саїнструктор Г. М. Бородуліна, командир взводу автоматаків 524 стрілецького полку О. М. Кашин, сапер-розвідник 196 окремого саперного батальйону А. Т. Орленко...

Вони прийшли в редакцію, ще міцні, підтягнуті, з бойовими нагородами: А. С. Метеліця, М. М. Гордієнко, В. Н. Корнєєв, Т. Й. Новікова-Шевчук з Рівного, І. С. Орлюк з Житомирщини, Ш. А. Хайбуллін аж із Уфи.

Сьогодні вже важко делати фронтозикам таку дистанцію. Тим більше

Шарип Ахтямович, і вальді Вітчизняної, пересувався на двох милицях. Вже пізніше ми дізналися про нього детальніше.

Через пекло фронтів

(Із спогадів учасника визволення району від німецько-фашистських загарбників Ш. А. Хайбулліна).

Війна для мене розпочалася в 1938-му з білофінами. Тоді заробив першу кудю в легеді. Вилікувався. А Велику Вітчизняну зустрів на Ленінградському фронті. Там також тричі поранило. Брав участь у Сталінградській і Курській битвах. Потім Київський напрямок. На фронтівій авто-

Зустріч через десятиріччя

машині «ЗІС-142», якою возив боєприпаси на передову, доїхав аж до Симонова.

Пригадую: тоді Горинь вийшла з берегів, і нам довелося після тривалої зупинки переправлятися на протилежний берег під щільним вогнем противника. Тут я втратив багатьох своїх побратимів. До віку не зможу їх забути. Тому і приїхав сюди, за тисячі кілометрів, щоб ще раз зустрітися з своєю бойовою юністю, щоб побачити ті місця, які навічно залишилися в пам'яті.

Смертю хоробрих

(Із спогадів учасника визволення району від німецько-фашистських за-

гарбників М. М. Гордієн-ка).

Я залишився живий. І в цьому зобов'язаний багатьом моїм товаришам, в тому числі і тим, хто спить вічним сном у пригоринських землях.

Рядові Олександр Артемчук, Іван Бортник, Прохор Балюк, Дмитро Борисенко, Михайло Гудилко, Володимир Дорош, Чеслав Куликовський та багато інших загинули смертю хоробрих. Найбільше з них — бійці другої стрілецької роти, які з розвідниками полку зайшли в тил противника і знищували опорний пункт. Всі вони стоять перед моїми очима. Я чую голос рядового Дмитра Семеновича Борисенка. Піднявшись в атаку, він був смертельно поранений. Відчуваючи, що це його останній рубіж,

Дмитро попросив свого товариша Чеслава Куликовського: «Передай Ульяні Іванівні, дружині моїй, діткам моїм, що я загинув за нашу Вітчизну, за щастя дітей наших. Живе сім'я в Чернігівській області». Не дослухав Чеслав наказу свого бойового товариша, бо сам поряд з ним був вбитий осколком ворожого снаряда. Це було тоді, коли йшли жорстокі бої за визволення Гоцанського району.

...Минуло 20 років від тієї пам'ятної зустрічі, на якій всі ділилися спогадами від баченого і пережитого. Чи живі вони, учасники визволення району? Цього ми, на жаль, не знаємо. Але запам'ятали їх такими, якими були вони в 1974-му, в пам'ятний день 19 січня. Честь їм і слава!